Ч. 55 Четвер 10 (22) Марта 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

З'їзд мужів довіря.

День 19 марта минув щасливо. Бомби кидано вправді всілякі, але на таку ще не здобув ся ніхто, котра би в одній хвили змела нарід руский з лиця землї — і то було щасте. Друге щасте було то, що зложено комісию з десяти членів, котра має рішити, чи вільно народови рускому жити на сьвіті своїм окремим руским житем, господарити в своїй хатї, як у себе дома, та чи вільно єму говорити і писати по свому та по свому Бога хвалити. Аж коли та комісия по зрілій розвазї і засягнувши глубокого свого розуму то ухватить і скличе другі точнїсенько такі самі зборн мужів довіря, як були перші з дня 19 марта, покаже ся чудо всему сьвітови: пос. Романчук поцїлує ся на знак мира з пос. Антоневичем, редактор „Дїла“ п. Белей з редактором „Галичанина“ п. Марковом подадуть собі руки, а обі молоді пари поблагословить др. Іван Франко — і настане на галицкій Руси мир і благоденьствіє. Тогди вже кождий Русин, коли він ще буде сьмів так називати ся по рішеню комісиї, буде міг спокійно заложити руки, не буде потребував нїчого робити, бо все вже прийде само з себе — весь гаразд, якого лиш хто забажає; хто лиш того тогди захоче, крикне одно маґічне слово: „Опозиция!“ — і зараз буде все мати, кождий Русин буде мати свій „Столичку, накрий ся!“ — скаже лиш: „Опозиция!“ а на то слово столичок зараз накриє ся і щасливий Русин стане за ним пирувати.

Не будемо дальше розвивати то щастє, до якого має довести Русинів памятний день 19 марта, понедїлок — як каже Kur. Lwowski — день феральний. Перепрашаємо наших читателїв і за сих кілька слів, але бо трудно — як каже проповідка — не писати сатири! Представимо отже наради з'їзду мужів довіря так, як їх представляють три часописи, що головно заінтересували ся тим з'їздом, а іменно „Дїло“ репрезентант народної партиї, „Галичанин“ репрезентант партиї москвофільскої і „Kuryer Lwowski“, котрий охотно удїляє у себе місця голосам руских радикалів.

„Дїло“ пише: „Запрошень вислано около 300. Зі Львова запрошено 20 осіб (представителїв або заступників товариств і двох редакторів — замітка „Дїла“), прочі запрошені були з провінциї. Розуміє ся, запрошено також всїх послів з Ради державної і з Сойму. З послів явили ся ініциятори з'їзду пп. Романчук, Рожанковский, Телїшевский і Король (пятий посол Окуневский не міг явити ся з причини смерти сестри -- замітка „Дїла), дальше посли Барвіньский, Вахнянин, Охримович, др. Савчак, др. Антоневич, Кулачковский, Гурик і Барабаш. Між присутними були заступлені всї три сторонництва, явили ся як священики так і сьвітскі люди з інтелїґенциї. З запрошених представителїв капітул не явив ся нїхто. Многі з запрошених подали письменно причину, задля якої не могли явитись, а деяких — як сконстатовано — запрошеня не подоходили“.

„Наради — каже „Дїло“ дальше — відкрив короткою промовою посол Романчук, сердечно відозвавшись до зібраних, представивши велику важність сеї наради і накликуючи всїх до щирости і розваги. Головою збору — на внесенє п. Романчука — вибрано пос. Рожанковского, на заступників пп. Телїшевского і Короля, а на секретарів покликав предсїдатель редакторів Белея і Маркова. По виборі президиї пос. Романчук поставив внесенє, щоби збори ухвалою визначили для бесїдників лише 15 мінут часу, як се буває в парляментах, бо інакше готова нарада не докінчитись. Непотрібно знайшла ся опозиция против сего внесеня і забрала чимало дорогого часу, а остаточно збори без голосованя згодились на засаду такого виміру часу і поручили президиї на се вважати“.

Kur. Lwow. знов пише: „Збори відкрив пос. Романчук, заявляючи між иншим, що на з'їзд запрошено звиш 300 людий з різних сторін краю, в тім числї лиш 20 львівских, щоби дати голос переважно провінциї. Запрошувано без взгляду на сторонництва, без тенденциї, зважаючи лиш на працю, заслуги і патріотизм. Цїлею з'їзду єсть сполученє ся сторонництв“. О внесеню пос. Романчука що-до часу промов бесїдників, каже Kur. Lwow., що вже то перше внесенє викликало довгу і бурливу дискусию, так, що пос. Романчук остаточно своє внесенє взяв назад, коли зібрані зобовязали ся не надуживати часу.

Що-до фактичного числа участників сего з'їзду, то Kur. Lwow. подає єго около 120, а „Галичанин“ звиш 100, „Дїло“ не згадує нїчого.

По виборі президиї і по залагодженю внесеня пос. Романчука, промавляв пос. Романчук яко референт справи. „Дїло“ подає з сеї бесїди такий зміст: „Бесїдник, кинувши погляд на найбільше лихо руского народу — на усобиці й спори від часу князїв аж до нинї, перейшов до характеристики часу перед падолистом 1890 р. а відтак ширше розказав історию ново-витвореної тогдї ситуациї (до котрої ініциятива вийшла від правительства). Потім бесїдник вка-

1)

Старий слуга.

Оповіданє Генрика Сінкевича.

Кромі давних паньских економів, лїсничих і инших господарских урядників, становить ще старий слуга у Польщи окремий тип, котрий помалу починає щезати. Я пригадую собі, що в часи моїх дитячих лїт жив ще у моїх родичів один з тих мамутів, котрих кости ту і там, для відсьвіженя памяти викопують слїдителї на кладовищах істориї культури з глубоких верств землї.

Наш старий слуга звав ся Миколай Суховольский і був шляхтич з села, що так само звало ся; про те він любив нераз згадувати у своїй балаканинї. Мій батько дістав єго в спадщинї по своїм покійнім батьку, у котрого він ще за Наполеоньских воєн служив за ордонанса. Коли він вступив на службу у мого дїда, не міг він уже собі докладно пригадати; коли єго спитали о дату, то він брав пушку табаки і відповідав:

— Ба, я був тодї ще молокососом тай панови полковникови, царство єму небесне, також єще молоко не обісхло було під носом.

В домі родичів мав він всілякі можливі функциї, був креденсером, льокаєм, в лїтї нїби економом, особливо в жнива, в зимі дозорцем молотїльнї, був пивничним, маґазинєром, бо мав ключі до складу горівки і до прочих комор; притім натягав він всї годинники, але передовсїм, здавало ся, був він до того призначений, щоби все критикувати. Я не міг собі інакше єго уявити, лише воркотаючого. Він воркотів на батька, на матїр; я бояв ся єго, як огню, хоч і любив єго також. В кухни зводив він бучі з кухарем; хлопців до послуги рвав за уха і був вічно а вічно невдоволений. Коли він часом випив понад міру, а се трафляло ся звичайно раз на тиждень, то кождий уступав ся єму з дороги. Скандалу вправдї не було і панству він не дошкулював, але як кого вже вчепив ся, то цїлий день волочив ся за ним, мов тїнь, та все воркотів і стогнав. При обідї стояв він все за кріслом батька, а як коли сам не послугував, то доглядав иншого слугу і дошкулював єму так, що житє не було єму миле.

— Ти чув, та оглянь ся бодай — воркотів він — а то я тебе огляну. Дивіть ся, люди! замісць жваво рушати ся, послушно ждати, тягне він за собою ноги, як стара корова. Ну, оглянеш ти ся раз? Навіть не чує, що пан єго кличе. Постав ласкавій пани инший таріль. Чого роззявив ти рота? Як він виглядає!

В розмову, ведену при їдї, мішав ся він і був завсїгди противної думки. Часом батько звертав ся до него при столї і казав єму:

— Миколо, скажи по обідї Матвієви, щоби запряг конї, ми виїдемо нинї.

— Поїдете? — воркотів тодї Микола — ну, чому-ж би не поїхати? Атже на то й сотворив Бог конї, щоби їздити, хоч би они на тій препоганій дорозї мали собі ноги поломити. Розуміє ся, треба-ж їхати на візиту. Панству вільно. Або-ж я бороню? Чому би нї! Обрахунок може зачекати, так само і молотїльня. Візити передовсїм!...

— Правдиве нещастє з тим Миколою! — відзивав ся на се часом батько, втративши терпеливість.

— Хиба я коли казав, що я не дурний? — зачинав Микола знову. — Я знаю, що я найбільший дурень на сьвітї. Економ поїхав до Неводова, залицяти ся до князївскої ключницї, а панство не мало би їхати на візиту? Що вільно слузї, то вільно й панству.

Так то у старого воркотїя молов язик, як млиньске колесо, і годї було єго здержати. Ми, то єсть: я і мій молодший брат, бояли ся єго, як то я вже згадав, майже більше, як нашого охмістра, патра Людвика, а на кождий випадок більше, як родичів. Супроти сестер був він чемнїйшим. Він називав їх „панночками“, хоч они були молодші, але нам всїм без нїяких церемоний казав: ти! Однак Микола мав у мене свій специяльний чар, бо він все носив капслї в кишени. Нераз по лекциї боязко заходив я до комнати креденсової, усьміхав ся приязно і говорив тихо:

зав дуже обєктивно з одної сторони на тї деякі здобутки, які вийшли по зміні ситуациї, а з другої сторони на уємні сторони, котрі спонукали зворот народовців в р. 1892 фактом знаної депутациї до Намістника по основаню учительскої семинариї в Самборі. Від того часу зворот той зазначував пос. Романчук і в Соймі і в Радї державній. Відтак референт розповів справу переговорів в двох остатних роках між обома клюбами соймовими, о старанях винайти спільну основу до сполученя, і вказав, що предкладаний тепер мужам довіря „Проект спільної основи задля сконсолїдованя Русинів в Галичинї" єсть лише продовженєм переговорів обох клюбів. Вкінци референт поручив проект той в цїлости приняти.

Заким приступлено до розбору проекту, зібрані візвали посла Романчука, щоби пояснив також справу клюбу руского в Радї державній. — Пос. Романчук, у відповіди ствердив, що в тім клюбі є три погляди: одні стоять за опозицию против правительства, другі за полїтикою вільної руки, а треті кажуть, що Русини за слабі ставитись против правительства, отже держати з ним, а дасть ся так дещо осягнути. Від себе пос. Романчук заявив, що на ту остатну полїтику не пійде; рішучо противний єсть тому, щоби відложити оружє і здатись на добру волю правительства. Вкінци зажадав від збору, аби висказав ся: що гірше: чи щоби члени клюбу розійшлись, чи щоби клюб остав ся в цїлости з напрямом тої третої тактики полїтичної. — При голосованю за тою другою евентуальностию не піднеслась анї одна рука.

Kur. Lwow. пише знов так: „Опісля промавляв пос. Романчук, вияснюючи в дуже оглядний спосіб історию т. зв. нової ери, вичисляв користи, які з тої пори Русини одержали, але також і страти моральні, які потерпіли, доказував, що не додержано даних послам в 1890 р. приречень, що система правительства супротив Русинів не змінила ся, та що переговори ведені між обома клюбами рускими не довели до пожаданої згоди.

„Галичанин" каже знов так: Перед приступленєм ро дискусиї пад предложеними точками забрав голос пос. Романчук і пояснив ґенезу т. зв. нової ери, ізза котрої не скликано в 1890 р. других зборів мужів довіря. Правительство віднеслось до деяких людий з предложенєм, що оно готове прихильно трактувати руску справу, коли рускі посли скажуть публично, що они стоять на такім а такім становищи. До кого правительство зверталось, того він (Романчук) не скаже, бо то дразливе питанє, однак мусить заявити, що посередників в тім дїлї не було. „Галичанин" наводить відтак звістні аж надто жаданя, які тогди мало обовязати ся правительство сповнити, а не сповнило, і каже, що пос. Романчук на зборі так сказав: Переговори з правительством скінчились саме перед буджетовою дебатою, а о результатї їх довідав ся бесїдник аж о 10 год. рано, а о 11 год. мусїв вже виголосити свою бесїду з жаданим заявленєм. В виду того він не міг порозуміти ся з членами клюбу і бесїда єго була понята гірше, як він того бажав і надіяв ся. В переговорах з правительством нїхто не вів ся партийними интересами і нікому не приходило на гадку розбивати (або словами Галичанина): уничтожати „старорусскую" партию, противно було бажанє, партиї тїй показати, як достигають ся уступки і тим способом наклонити єї, щоби добровільно приступила до тих, котрі заключили примирене. (Сего характеристичного оправданя пос. Романчука на зборах мужів довіря не знаходимо анї в „Дїлї" анї в Kur. Lwowsk-ім. *Ред.).*

З „Галичанина" довідуємось дальше, що то були о. Концевич і о. Давидяк, що інтерпелювали пос. Романчука о відносинах в рускім клюбі у Відни. „Галичанин" доносить також, що коли пос. Романчук поставив питанє: що лїпше, чи щоби клюб розбив ся, чи щоби солїдарно остав ся з правительством? — відозвались голоси: Нехай розбиває ся і розібє ся! „Дїло" говорить лиш о другій евентуальности, за котрою нїхто не підняв руки.

— До сеї справи — каже „Дїло" дальше — зараз навязала ся друга справа, піднесена на зборі, а іменно: щоби присутний посол Вахнянин пояснив свій виступ в Радї державній. Пос. Вахнянин заявив, що готов се зробити. — Позаяк настрій збору був в сїй хвили дуже роздразнений, то сю справу відложено на час, аж буде трактуватись 5-а точка проекту. (Позаяк посли Вахнянин і Варвіньский вийшли з наради скорше, то пос. Вахнянин і не міг опісля при точцї 5-ій забрати слова). — Так представляє „Дїло" хід нарад, а як другі часописи, — то розкажемо пізнїйше.

(Конець буде.)

Перегляд полїтичний.

В староческім клюбі говорив Ріґер о потребі введеня в уживанє обох язиків краєвих як в школї так і в урядї, на що вже тепер і Нїмцї годять ся. Лиш тим способом буде можна погодити обі народности.

В угорскій лїберальній партиї принято проект о цивільних супружествах серед грімких окликів. Запротестував против того лиш один гр. кат. священик Розей, котрий заявив, що буде голосувати против закона, але у всїх иншихх правах буде підпирати правительство.

Вчера в ночи о 11 год. помер в Туринї в Італії Людвик Кошут, проводир Мадярів з часів революциї в 1848 і 1849 р. Кошут родив ся 16 вересня 1802 р. в Моноку, землиньского комітату і походив з родини словацкої. Він свого часу здетронізував був короля угорского а цїсаря австрийского, а хоч опісля в 1867 р. дістав амнестию, не хотїв вернути до краю. — Тїло Кошута буде мабуть привезене на Угорщину, а опозиция угорска настає дуже на то, щоби похорон відбув ся коштом краю.

В Парижи і на провінциї відбуло ся вчера знов около 150 ревізий у анархістів, з котрих богато арештовано. Зачувати знову, що межи правительствами Франциї, Анґлїї, Бельґії і Іспаниї порушено гадку спільного поступованя против анархістів.

Новинки.

Львів дня 21 марта.

— **Доповняючий вибір** члена Ради пов. в Дрогобичи з міста відбуде ся дня 16 цьвітня.

— **Товариство імени Шевченка в Петербурзї.** В петербургских часописях напечатана така вість: „Академик императорской академиї штук М. О. Микешин подав сими днями мінїстрови справ внутрішних просьбу о затвердженє проекту устава петербургского товариства імени поета Шевченка, з віддїлами в Київі і Харкові. Серед членів основателїв нового товариства находимо такі загально знані і поважані імена: Д. Мордовців, І. Репин, А. Пипин, В. Синовский, педагог Г. Цьвітковский, Н. Стояновский, М. Кропивницкий, М. Старицкий, В. Ламаньский, В. Ковалевский, А. Конї, Д. Яворницкий, проф. Д. Менделєїв і и. Головна цїль товариства має старати ся о розвій народної просьвіти закладанєм

— Добридень, Миколаю. Чи ти чистиш стрільби, Миколаю?

— Чого ти туди швендаєш ся? Бачиш, серветки переглядаю — тай годї. Потім наслїдуючи мене додавав:

— Миколаю! Миколаю! Коли хоче капслї мати, тодї Миколай із заду і з переду, а так нехай єго вовки з'їдять. Красше вчи ся, від стріляня мудрійшим не станеш.

— Я вже по лекциї — відповідав я напів з плачем.

— По лекциї. Гм, вже готов і все уміє! І вчить ся то і вчить ся, а голова як була, мов порожна таністра, так і остала ся. Не дам капслів тай баста! (При тих словах він уже шукав по кишенях). Скочить єму колись капсель в очи — а ти Миколо за то терпи! Тодї скажуть: Хто винен? Микола. Хто казав єму стріляти? Микола!

І так постогнуючи ішов він до кабінету батька, знимав пістолет із стїни і здував з него порох, причім безлїч разів божив ся, що пістолет той не варт і нюха табаки; потім засьвічував він сьвітло, закладав один капсель і давав менї мірити; аж притім мав він зі мною правдиву муку.

— Як він тримає пістолет — казав він — як правдивий фельдфебель. Тобі би красше сьвічки в церкві гасити, як паламареви. Кажи собі тонзуру витяти, з тебе буде піп, а не вояк.

Тимчасом при нагоді учив він нас воєнного ремесла. Нераз по обіді мусїли ми під єго проводом маширувати; притім машерував з нами і патер Людвик, котрий виглядав дуже сьмішно. Миколай дивив ся на него з боку і хоч єго одного найбільше бояв ся та поважав, таки не міг здержати ся від замітки.

— Е! ваша всечестність машерує зовсім так, як стара корова.

Я, яко найстарший, стоїв нераз під єго проводом і натерпів ся немало. А мимо того гірко ридав старий Микола, коли мене віддали до міста до школи, так як би скляло ся найбільше нещастє. Родичі оповідали менї, що він цїлі дві недїлї мав очи повні слїз і все воркотів: „І післали дитину Бог знає куди! А ну-ж він там помре! ой Боже, Боже! По що єму школи? Хиба він не дїдич? По латинї мусить уміти, хотять з него Соломона зробити! що за дурниця! Дитини нема, а я старий лажу по всїх кутах тай шукаю, чого не згубив".

До нинїшного дня тямлю, як я перший раз приїхав на сьвята до дому; все дома спало. Саме почало свитати, а день був зимовий і падав снїг. Тишину перебивало тілько скрипїнє колодязи і гавканє собак на хуторі. Віконницї дома були замкнені, лише вікно в кухни було осьвічене ясно, а сьвітло закрашувало на рожево снїг, насипаний під порогом. Я був приїхав тодї до дому сумний, зажурений і зі страхом в серци, бо мое перше сьвідоцтво зовсїм не було знамените. Заким я привик, набрав потрібної рутини, пізнав карність шкільну, був я досить безпорядним. Тому бояв ся я батька, бояв ся грізної міни і таємного мовчаня патра Людвика, котрий мене до Варшави післав. Отже зовсїм було менї невесело, коли нараз двері кухнї отворили ся, а старий Миколай з носом почервонїлим від морозу, почав бродити до мене по снїгу з підносом в руках, а на нїм двома горнятками з паруючою сметанкою. Побачивши мене, кликнув: „Мій золотенький, найдорожший паничу!" — поставив скоро піднос на землю, причім оба горнятка виверив, обняв мене і почав тиснути та цїлувати. З того часу звав він мене вже все паничем. Мимо того всего не міг він менї дві недїлї простити, що перевернув піднос зі сметанкою: „Я собі несу тацу — воркотїв він — аж ту він як раз против мене. Вибрав собі найлїпшу хвилю" — і т. п.

Батько мав намір, а бодай обіцював перетріпати мене здорово за два „мірні" в каліґрафії і в нїмецкій мові. Але в тім спинили єго перше мої сльози і сьвяте приреченє, що в слїдуючім півроцї возьму ся до роботи, а потім інтервенция моєї дорогої мами, а вже найбільше великий крик Миколая. Про якесь таке сотворінє, як каліґрафія, він ще мабуть не чував, а кара за певниє нїмецкої мови здавалась єму просто готентотским вчинком.

— Чи він Лютер або Шваб! — казав він. — Чи пан полковник розумів по нїмецки? Або — додавав він, звертаючись до батька — ви, пане, вміете по нїмецки. Коли ми Нїмців стрітили під... от Бог знає, як то місце зве ся, то ми з ними зовсїм не балакали по нїмецки, бо они взяли чим скорше ноги на плечі і втекли.

Старий Миколай не мав звичаю, балакати часто про свої походи воєнні, але як був в добрім настрою, а язик єму розвязав ся, то видумував несотворені річи. Але він робив се в добрій вірі, бо в єго старій голові помішали ся факти і приняли фантастичний вид. Що він ще за своєї молодости чув коли про якісь пригоди воєнні, се лучив він з тим, що сам

шкіл, уряджуваня відчитів і г. п." Часопись „Кіевлянинъ" виступила ворожо против наміру заложити таке товариство.

— В Петербурзі дня 18 с. м. звиш 500 Українців, перебуваючих в надневскій столици, сьвяткувало 33-ті роковини смерти Тараса Шевченка поминальним богослуженєм в сьв. Ісаківскім соборі вечерницями. На вечерницях відчитано привітні письма і телеграми зі Львова, а участники від себе прислали товариству імени Шевченка у Львові привітну телеграму.

— Статути капітули станіславівскої вже потверджені апостольским престолом. Перший достойник тої капітули, архіпресвитер має право носити митру. Архіпресвитером єсть тепер крил. Фацєвич.

— Зміна властителів. Маєтність Мигучени, в повіті серетскім на Буковині купив від Шлєфера за 80.000 зр. гр. Витовт Воляньский.

— Академический Кружок, товариство москвофільскої молодежи у Львові, розвязали власти за нарушенє статутів.

— Снїги. В горах на Шлеску упали незвичайні снїги, котрі перервали комунікацию і знищили дроти телеграфічні і телефонічні. Повстали такі замети снїгові, що поїзд зелїзничий під Яновицями станув в поли, а инші поїзди в околици спізняють ся і ходять дуже неправильно. — Минувшого четверга, пятниці і суботи лютила ся також в Чехиї сильна буря зі снїгом, котра перервала в многих місцях комунїкацию зелїзничу. Між Лїбенав а Райхенберґом застрягли два поїзди в снїгу, і їх не можна було цілих 24 годин увільнити з заметей. Треба було удати ся до войсковоїї помочи. Комунїкация телеграфічна між Віднем і Прагою була також перервана. Шкоди мають бути величезні.

— На будову руского театру зложили: Др. Лошнїв з Тернополя 60 зр. а імено: складка загальна на комерсї по вечерку ім. Шевченка 50 зр. 80 кр., а надто додали: о. Мелешкевич з Вікна 1 зр., о. Любович з Острова 1 зр., о. Дудрович з Таврова 1 зр., п. Охнич уч. сем. 1 зр. 50 кр., о. Воляньский з Острівчика 50 кр., др. Лучаківский 3 зр. 70 кр., п. Чубатий дістар в Тернополи 50 кр. — П. Тит Гембицкий агент Днїстра в Сяноцї 16 зр. 3 кр. за купони; — Іван Ясіньский з Радимна 7 зр 64½ кр., зібраних на весїлю дня 5 марта у п. Миколи Головиньского міщанина з Радимна від гостий; — рада міска в Будзанові 5 зр.; — рада міста Бережан 15 зр. Дальше зложили до комітету пп.: Рада громадска в Жовкви 10 зр.; — Товариство позичкове в Глогові 10 зр.; — о. Апт. Копистяньский з Липи 6 зр. 20 кр. за купони; — на руки о. Терешкевича з Любші зложили: о. Павлусевич 50 кр., о. Білецкий 50 кр., Керцякевич 1 зр., прочі дрібними датками разом 4 зр.; — рада громадска в Коросні 10 зр.; — о. Слоньский з Грушова 5 зр. за купони від громадян грушівских; — рада громадска в Кракові 50 зр.; — о. Еліяшевский з Гуменця 12 зр.; — о. Терлецкий з Рогатина 4 зр. 50 кр.; — рада повітова в Бродах 25 зр.; о. Ів. Гургаль з Золочева 25 зр. На весїлю в Бичківцях у п. Городиского зложили: о. Лукашевич з женою 2 зр., п. Городиский 1 зр., молоді 1 зр., п. Янковский, Марковский, Крохмалюк і Краевский по 50 кр. разом 6 зр.

— Маєток перемиского „Бояна". Стан каси товариства представляє ся так: Доходу мало товариство в мин. році 441 зр. 80 кр., розходу 293 зр. 48 кр. — тож осталось в касї на слїдуючий рік 148 зр. 32 кр. — Маєток товариства представляє ся: Вартість: нот 90 зр. 45 кр., окладинок 2 зр., фортепяну 450 зр., альтівки 4 зр., шафи 13 зр., — до сего готівка в квоті 148 зр. 32 кр. — тож цїлий маєток виносить 707 зр. 77 кр.; відчисливши від сего 300 зр. на сплату акций фортепянових лишає ся чистий маєток товариства в квотї 407 зр. Як на молоде товариство, розвій добрий і нормальний.

— Із заздрости. Селянин Михайло Солонек в Буді в повіті радовецкім оженив ся недавно, але не зазнав щастя в подружю і в сумний спосіб закінчив своє житє. Іменно дізнав ся він, що его молода і гарна жіночка не вдоволює ся ним самим, а ще й до сїльских парубків залицає ся. Михайло взяв собі се так до серця, що позбавив себе житя.

— Четверо дїтий. Жінка почтового урядника в Берлинї минувшого тижня привела на сьвіт четверо дїтий, самих синів. Три з них зараз померли, а четвертий має ся добре. Мати зовсїм здорова.

† Посмертні вісти.

— Моніка Скарбек, інокиня Ч. С. В. В. в Яворові, роджена 1823 року, пострижена 1848 року, упокоїла ся дня 17 марта. Покійну знала майже цїла Галичина, Буковина і Угорска Русь. Більшу половину свого житя перевела бл. п. Моніка на возї, збираючи жертви і милостинї для яворівскої церкви, для котрої положила она неоцїнені заслуги. Покійну приймали в кождім рускім домі з глубоким поважанєм і щирою радостию. Своїм святим житєм, побожностию і щирою преданностию для нашого руского обряду служила она примiром для всїх женщин сьвітских. Земля їй пером і вічная память! — Омелян Гадзиньский, приходник в Ославах, надвірняньского повіта, номер дня 10 с. м., проживши 69 лїт.

Всячина.

— Корабель на висоті 4.500 стіп понад морем. В Перу єсть озеро Тітікака, положене 4.500 стіп понад уровень моря. Так високо нераз бальон не підносить ся у воздух. Отже на то озеро хотїли збудувати корабель, обіймаючий 5.000 тон. Трудно було придумати спосіб, якби корабель на долах вибудувати так, щоби его можна було розібрати і відтак винести в гору на озеро, так дуже високо положене і там знову зложити. Але інжинери американьскі таки найшли спосіб і в однїй з північних американьских пристаний вибудовали тткий корабель, а потім его перенесли на озеро Тітікака. Тепер можна сказати, що правдивий корабель плаває понад хмарами.

— Платня сьпіваків. До якої висоти доходить платня для сьпіваків, доказує театр опери „Метрополітан" в Новім Йорку, котрий на кожду виставу видає 30.000 франків, хоч доходу з кождої вистави не має сам більше, як 40.800 франків. З того сьпівачка Мельба дістає за кождий виступ 6120 франків, а братя Решки по 5.100 фр.

Господарство промисл і торговля

Львів 20 марта: пшениця 6·30 до 7·40; жито 5·— до 5·90; ячмінь броварний 5·90 до 6·50; ячмінь пашний 4·75 до 5·—; овес 5.25 до 6·—; ріпак 11·— до 12·—; горох 6·— до 13·—; вика 7·50 до 8·50; насїнє льнянне —·— до —·—; сїмя —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·80; гречка 7·— до 7·50; конюшина червона 70·— до 85·—; біла 95·— до 105·—; шведска 65·— до 80·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара 5·75 до 6·—; нова 4·90 до 5·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 21 марта. Страйк служби трамваєвої у Відни закінчив ся.

Прага 21 марта. В процесї Мрви засудив суд Долежаля, Драґуна і Кпіжа кождого на 10 лїт тяжкої вязниці.

Брукселя 21 марта. Міністерство подало ся до димісії.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6·44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10 56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6 01	6·36	9·41	9 35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниць державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білєти полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) уділяє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Надіслане.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

пережив, ставив усе полковника, мого діда, на передї і сам сьвято вірив у ті видумані історії. Нераз розповідав він такі історії, доглядаючи молотїльників у стодолї, так, що робітники покидали роботу і оперши ся о ціпи, з роззявленими ротами слухали его чудного оповіданя. Розуміє ся, скоро він се замітив, кричав грімко:

— Чого ви, лїнюхи, наставили свої писки на мене, як канопи?

Робота зачинала ся знову і довго було чути стукіт ціпів, падаючих на снопи. Старий мовчав, але по якімсь часї зачинав на ново:

— Мій син пише менї, що він от недавно аванзував у королеви Пальміри на єнерала. Єму добре поводить ся, платню — пише він — має досить велику, тілько, каже, страшні там морози.

При тій нагоді треба замітити, що дїти старому не вдали ся. Він мав справдї одного сина, але великого дармоїда, котрий підрісши, Бог зна, що виробляв, а потім пішов в сьвіт за очи і пропав без слїду. Его донька в свій час мала бути чудово гарна, але она собі заходила ся зі всїми офіцялїстами і вкінци вмерла, лишивши одну донечку. Та донечка звала ся Ганя, була у моїм віці, прекрасна але хоровита дитина. Ми бавили ся разом у вояків, Ганя була моїм тамбором, а кропива була нашим ворогом. Она була добра і лагідна, мов ангел. Тяжка доля стрітнула її на земли, але ті споминн ту не належать.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.